: 77

הרומות פ"ט (מ"ד) פסחים
לד. נדרים ס.], ב" רש"ל מ"ז,
בן קידושין נח: ע"ז עג: חולין
קלו:], ד) אלא אמר רבא כל"ל
רש"ל, ה) לקמן קנג., ו) ע"א לו.

ע"ש, ז) וג"ו שס: ע"שן, ק) ודף

לו:], ש) נ״א אוכלין וכלים מטמאין משקין ע״ מהרש״א, י) [וע״ע מוס׳ ב״ק קטו: ״״ אמין, כ) [לעיל יב.], ל) [לכלן יח:

ד"ה אלא כדי שיגיען, מ) ובד"ה

אריםאז.

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה שיהבילו שיתחממו הס"ד ואח"כ מתחיל

המשנה אם ז וחם"כ מתחיל גדינור שיקלוט. מבעוד יום זול סו"ד ולח"כ מ"ה העין

גליון הש"ם

רש"י ד"ה שמממא בזיבה ואפי' אינו זב. עיין מהרש"ל

לקמן דף כא ע"ב בתוד"ה שהיה

יונק:

גר מצוה קבח א מיי׳ פי״ל מהל׳

תרומות הלכה כח: קבש ב מייי פיייו מהלי מאכלות אסורות הלכה ט יב סמג לאוין קמב טוש"ע

ט יג סמר, כחוץ קמב סוסיע יויד סימן קיב סעיף א: קל ג מיי פי"א שם הלכה ג סמר, לאוין קמט טוש"ע יו"ד סימן קכג סעיף א: אים מייצ מהלי אים מיונר ביאה הלי א

סמג לארן קיב טוש"ע אה"ע סיי טו סעיף א: קלב ה מיי פ"ד מהלי איסורי ביאה הל' ד ופ"א מהלי טומאת מת הלכה יד ופ"ד מהלכות משכב ומושב הלכה י: קלג ו מיי פ"ג מהלכות שבת הלכה ב' ופ"ו שם הלכה יט סמג לאון סה טור שו"ע או״ח סימן רמד סעיף א וסימן

רנב סעיף א ב:

תום' ישנים

א) וריב"א רצה לפרש שנותנין אותו בתנור כדי לייבשו כשמעלו חותן בתנור כדי נייבון במתענן מן המשרה ויש בו איסור בישול 10 שנם שימייבשו מתרכן מחמת הלחלוחית וכדאמר [לקמן עד:] האי מאן דשדי סיכתא לאחומא חייב משום מבשל:

מוסף תוספות א. ואיהו ודאי יהיב לה ארואיוו וואי יויב לו לכהן, וגם דבר שלא עמל בו אדם אין עינו צרה בו, אבל בתרומה הנוהגת בכל ישראל שייך למיגזר. מוס' הרא"ש. ב. יוחנן כהן גדול שלח בכל גבול ישראל וראה שלא בכל גבול ישואל וואוו שלא היו מפרישים אלא תרומה גדולה בלבד אמר להם בני כשם שתרומה גדולה במיתה כד תרומת מעשר וטבל במיתה. מוס' הרח"ש. וטבל במיתה. מוס' הלמים, ג. והאי דקאמר כיון דאפשר למעבד כשמואל לאו עיקר הטעם הוא אלא הימוני מהימני הוא עיקר הטעם דכיון דמהמני ומפרשי ודאי יהבי. מוס׳ הרח״ש. T. דהכא לא גזרו חכמים אלא וובי. מוס שלו פידורות לא גזרו חכמים אלא שתהא תרומה אבל לעולם שונות התומה אבל לעולם פקעא טומאה מינה, ומיהו. ליטני". הועילו בתקנתם ליטני". ה. ומשום מוס' הלח"ש. ה. ה. ומשום הבדר חולין הוא דהויא משהי לה. ליטני". ה. לדברי הכל דילמא אתי בה. במהיל התומא ל הברי מומא ל הברי מתומא ל הכל דילמא אתי בה. ריטכ״א, T. דקתני חבית יין של תרומה שנטמאת וכו׳ מעכ״ל. ח. הרי דלא חייש בה לחקלה. מעכ״ל. 10. אבל בה לחקלה. מעכ״ל. 10. אבל לעשות זילוף אחר שיחיישן מעט. חוס ב״ק קטו: '. אלא מעט. חוס ביק קטו: '. אלא מינייהו נקט. חי" א. אע״ם דבברייתה מה", י. א. אע״ם דבברייתה לא קתני אלא אין פולין אבל לא יאכל הוב עם אבל לא יאכל הוב עם אבל לא יאכל הוב עם הובה לא מתור ברייתא מ״ה ברייתא מ״ה ברייתא מ״ה ברייתא מ״ה מיבה לא מתור ברייתא מ״ה בריים ברייתא מ״ה ברייתא מ״ה ברייתא מ״ה בריים מ״ה בריית מ״ה בריית מ״ה בריית מ״ה בריים מ״ה בריית בריית בריית מ״ה בריית בריי ריטנ״6. ח. הרי דלא חייש הזבה לא קתני ברייתא, מ"מ הזבה לא קתני ברייתא, מ"מ כיון דאין פולין ואין קורין בעליה כ"ש לא יאכל הזב בעליה כ"ש לא יאכל הזב עם הזבה. מוס' הכלו"ע. יב. בתר אין פולין ואין קורין. מוס' הכלו"ש. יג. שלא גזרו בטהור אלא משום לתא ווור אלא משום לווא וכדאיתא לעיל (יד.) . ריטנ״ל, יד. אע״ג דגזור פתן ושמנן משום יינן ויינן משום בנותיהם. מוס' הרח"ש, 10. שלא ירצה לה לעבוד ע"ז כדי שתשמע לו. מוס' הרח"ש, 10. דכל דבר המתייבש. הגהות מרדכי סימן תנ"ב, יI. חיה או עוף. מוס׳ הכח״ש. יח. ואם פורש על גבה היא ניצודית ועומדת. מוס׳ הלח״ש. יט. דמסתמא יכנסו שם לזמן מועט. רשכ״א.

ביון דאפשר למיעבד כשמואל מהימני. הקשה רינ"א תרומת מעשר דלא אפשר להו למיעבד כשמואל ליגזור וחירץ ר"י דמ"מ אמת הוא שגזרו אף על גידולי תרומה גדולה ורוצה לפרש טעם בכולן: ומהר"ם אמר דתרומת מעשר מהימני הלוים דאין נותנין מעשר אלא

לחברים א וריב"א מירץ דאותן שהיו חשודים לא היו מפרישין כלל כדאמ׳ בסוטה ב וחברים שהיו מפרישים מהימני^ג [מוס׳ ישנים]: תהר מכנים מה ליה גביה ואתי דילמא משהי ליה גביה ואתי ביה לידי תקלה. פי׳ בקונטרם ולכך גזרו דאפי' יזרענה דהוי טמאה וחשה לר"י דאמר בהדיא בפרק כל שעה (פסחים דף לד. ושם) שתילי תרומה טמאה טהורים מלטמא

ואסורין מלאכול פי׳ לזרים כדמפרש התם אלמא לכהנים שרי וי״לד כיון דאין נאכלין לזרים משום ריוח פורתא שמטהרין לא משהי גביהה והא דהכא חיישינן לתקלה ובספ"ק דפסחים (דף כ:) דאמרי ב״ה תעשה זילוף איכא למימר דהכא מודו ב"ה דפעמים שלריך להשהות שנה שלימה עד זמן זרעה מיים: על פתן ושמנן משום יינן. הקשה ריב"א מ"ש שהחמירו טפי ביין לאסור בהנאה מפת ושמן ותירך מפני שהיין משמח אלהים ואנשים והיו רגילין לנסכו אפי׳ שלא בפני ע״ו הואיל והולרכו לאוסרו משום בנותיהם נתנו בו חכמים דין וחומר יין נסך ממש כיון דפעמים היו מנסכין אותו אפי׳ שלא בפני ע״ו:

הניחא לר' מאיר אלא לרבי יוםי

שבסרי הויין. ה"מ נמי למימר אלא לר' טרפון מאי איכא למימ' רש"י חשיב אין פולין ואין קורין בתרתי וכן משמע מדקתני בברייתאם אלו מן ההלכות ולא קתני בברייתא אלא הנהו תרתי והא דלא חשיב מבחין בין בגדו לבגדי אשתו ושמש הבודק כוסות וקערות לאור הנר הנך נפקו מכלל הני תרתי שהן עיקר מיהו קשה דלא מני רש"י הך דלא יאכל הוב עם הובה דודאי מי"ח דבר הוהיא דקתני לה במתניתין בהדיאיב ולפי זה אוכל ראשון ואוכל שני חדא חשיב להו א"נ הבא ראשו ורובו במים שאובין

למקום קרוב ובית הלל מתירין ב"ש אומרים אין נותנין עורות לעבדן ולא כלים לכובם נכרי אלא כדי שיעשו מבעוד יום ובכולן יבית הלל מתירין עם וטהור שנפלו כו׳ חשיב חדא יגמשום דאי לא הא לא קיימא הא כי היכי דפתן ושמנן ויינן ובנותיהן חשיב גזירה אחת™ וההיא דלא יאכל זב פרוש עם זב עם הארץ דקתני עלה בתוספתא אלו מן ההלכות איכא למימר דהוי בכלל לא יאכל הזב עם הזבה: ועד בנותיהם משום דבר אחר. ואם מאמר הניחא למ״ד דמפרט בפרק ב׳ דמסכמא ע״ז (דף נו:) דעל בנותיהם גזרו יחוד דשייך למיגזר משום ע"ז אלא למ"ד דעל בנותיהם גזרו נדות מה שייך הך גזירה לע"ו וי"ל דע"י שגזרו עליהם נדות יפרשו ממגען ולא יטמעו בהם כ"כ: **אובין.** פי' בקונ' נותנים בתנור ^אומתלבן וכן משמע בפ"ב (דף ס:) דאמרי' האונין של פשתן משימלבנו: אין פורסין מצודות בו'. אע"ג דגשבת נמי אם פירש מצודה אינו חייב מטאת שאינו יודע אם יצוד אם לאו מ"מ גזרו לפרוש מאודה דפעמים אמי לידי חיוב חטאת כגון שבשעת פריסתו ילכוד^{ין} דהכי קתני במוספתא (פייג מ״ה) הפורס מאודה לבהמה או לעוף ונכנס למוכה חייב : אלא בבדי שיצודו. וא"ת מנא ידע מתי יבא החיה הו"ל דבירושלמי (בפירקין ה"ו) מוקי לה בפורש בחורשין דמלוין שם חיותא"ש ומיירי בענין זה שלא יוכל ללכוד במצודה אלא א' או ב' דהא מה מועיל שיצודו מבעוד יום אם יכול לצוד גם משחשכה: אין מוברים לנברי. אף על גב דאי עביד להו בשבת לא מיחייב חטאת מ"מ מאחר שהנכרי מחמר או עושה בשבת בידים דבר שישראל אסור מן התורה גזרו רבנון בעם חשכה כדפירש בקונטרס 0 משום דמיחלף בשלוחו אבל בהנך דברים דרישא באשאינו עושה בשבת איסור בידים לא גזרו אי לאו דמיחייב חטאת והיינו טעמא דאין נותנין עורות לעבדן ב"ו בותנין עורות לעבדן וב"ה מתירין. מכאן היה נראה לר"ת להתיר על ידי קבלנות נכרי לבנות בשבת 🕮 ועוד מביא ראיה מריחים דשרי ב"ה אליבא דרב יוסף בגמ" (לחמן יח:) דמתירין להניח שם חיטין מבעוד יום ויניחנו כל השבת □ כל שכן קבלנות על ידי נכרים דשרי ואינו ראיה דידעי כ"ע שהריחים טוחנות מעצמם וידעי נמי שהחטין הושמו שם מע"ש אבל קבלנות יאמרו שלוה להם בשבת לעשות ועוד מביא ראיה מסוף פ"ק דע"ז (דף כא: ושם) ש דאמר רשב״ג משכיר אדם שדהו לנכריכה מ״ט ארים ארים חעביד וה״נ קבלנותיה קעביד ואף על גב דר״ש בן אלעזר פליג עליה קיימא לן כרשב"ג דסתם מתני" כוותיה^{בו} והא דאמרינן במ"ק (דף יב. ושם) מקבלי קבולת בחוך התחום אסור חוץ לתחום מותר^{בח} מוקי ר"ת התם כולה שמעתיה באבל^{בט} ולכך החמיר ול"ג דהתם איכא דמחמרי בחול המועד טפי מבאבל ואפילו למאן דמחמרי טפי באבל מבחול המועד מודה בשבת דחמיר טפיל ונראה לר"ילא דהא דשרי בשמעתין עורות לעבדן היינו בתלוש דלא מפרסמא מילתא שהנכרי עושה מלאכה בביתו ולא ידעי שהוא של ישראל וכן נמי אמר במ"ק (דף יא: ושם) גבי אבל מלאכתו ביד אחרים בביתו לא יעשו בבית אחרים יעשו אבל קבלנות דמחובר דהוי ברשות ישראל דמפרסמא מלתא אסור בתוך התחום דהרואה יאמר שכירי יום נינהודב והכי משמע בירושלמי

דפירקין לג דקאמר התם אומני נכרים שהן עושים עם ישראל בתוך ביתו אסור בתוך ביתם מותר אמר ר' שמעון בן אלעור בד"א בקבולת וא"כ] ידוע הוא קמז שראוי (נאי כן יוד מוא קטן שואי לצוד. מוס׳ הכלו״ש. בשל אגביה ריטעון בידים. מוס׳ הכלו״ש. כא. בהנך גזירות דכלים. מוס׳ הכלו״ש. כ.ב. [ו]כלים לכובס וכר׳ והיינו טעמא נמי דלא ימכור חמצו לנכרי. מוס׳ הכלו״ש. כג. דגרי אדעתא דופשיה קא עביד. מוס׳ הכלו״ש. כ.ד. ואע״פ שמשמעת קול. סוס׳ ע״ו כל: כ.ה. ועושה בה מלאכה בשבתות וביו״ט. מוס׳ הכלו״ש. כ.ו. וק״ו נמי הוא דהשתא אריסות שדה שחלק הישראל משבית במלאכה שרי, קבלנות שאין בו שבח לישראל כלל במה שממהר נכרי לעשות קבלנותו [שאין הבית מתעלה פירוש אז מותר חוץ לתחום ע"י קבלנות עובד כוכבים, אבל בחוש"מ דשכיחי אינשי דאזלי מדוכתא לדוכתא אסור וכ"ש בחול גמור אלא חול המועד לרבותא נקט דאע"ג דלא שכיחי דאולי כולי האי אסור, ולפי זה כל מה שאוסר לשם היינו באבל בחול גמור אלא חול המועד לרבותא נקט דאע"ג דלא שכיחי דאולי כולי האי אסור, ולפי זה כל מה שאוסר לשם היינו באבל דוקא דבאבל החמירי ויתר כדמוכח התם בריש פרקא אמר רב ששת בריה דרב אידי זאת אומרת דברים המותרים בחולו של מועד אסורין בימי אבלו ותניא כותיה. מוס' ע"ז מל: 7. וגם מדפרש"י וה"ץ נחן ערוך זצ"ל גבי מקבלי קבולת שקבלו עכרים מישראל משמע כל ישראל אפי אינו אבל. לזר זרוע מל' ע"ק סף כ', לא. דכל קבלנות שיש בו פרסום דבר וידוע שהמלאכה של ישראל היא אסור. מוס' הלל"ש. לב. [ד]בבנין בית רגילות לשכור מידי יום יום והרואה אינו אומר קבלנותיה עביד אלא שכירי יום נינהו. מוס' ע"ז מל: לג. דקיבולת דבית אסור בין באבל בין בשבת. מוס' ע"ז מל:

מבי רישבא אמר שמואל אף יודולי תרומה תרומה בו ביום גזרו מ"מ א"ר חנינא גזירה משום תרומה מהורה ביד ישראל אמר רבא אי דחשידי להכי אפרושי נמי לא ליפרשו י (אלא אמר רבא ישראל) כיון דאפשר למעבד חמה אחת יכדשמואל ולא קעביד הימוני מהימני יאלא גזירה משום תרומה ממאה ביד כהן דילמא משהי לה גביה ואתי לידי תקלה: ואידך אמר ר' חייא בר אמי משמיה דעולא אף סמי שהחשיך לו בדרך נותן כיסו לנכרי בו ביום גזרו: יואידך אמר באלי אמר אבימי סנוותאה פתן ושמנו ויינן ובנותיהן כולן מי"ח דבר הן הניחא לרבי מאיר אלא לר' יוםי שבסרי הויין איכא הא דרב אחא בר אדא דאמר רב אחא בר אדא אמר ר' יצחק גזרו על פתן משום שמנן ועל שמנן משום יינן על פתן משום שמנן מאי אולמיה דשמן מפת אלא גזרו על בפתן ושמנן משום יינן נועל יינן משום בנותיהן יועל בנותיהן משום דבר אחר ועל דבר אחר משום דבר אחר מאי דבר אחר "אמר רב נחמן בר יצחק הגזרו על תינוק נכרי שמטמא בזיבה שלא יהא תינוק ישראל רגיל אצלו במשכב זכור אי הכי לר"מ נמי תשםרי הויין אוכלין וכלים שנטמאו במשקין בחדא חשיב להו: כותני ב"ש אומרים אין שורין דיו וסמנים וכרשינין אלא כדי שישורו מבעוד יום וב"ה מתירין ב"ש אומרים אין נותנין

אונין של פשתן לתוך התנור אלא כדי

שיהבילו מבעוד יום ולא את הצמר ליורה

אלא כדי שיקלום העין וב"ה מתירין ב"ש

אומרים אין פורסין מצודות חיה ועופות ודגים

אלא כדי שיצודו מבעוד יום וב"ה מתירין ב"ש

אומרים אין מוכרין לנכרי ואין מוענין עמו ואין מגביהין עליו אלא כדי שיגיע

טבי. שם האיש: רישבא. פורם נשבין ללוד חיה ועוף: גידולי מרומה. אם זרעה ואפי׳ דבר שזרעו כלה כגון תבואה וקטנית: סרומה טהורה ביד ישראל. ועינו לרה ליתנה לכהן חורעה לבטלה מתורת תרומה: אי דחשידי להכי אפרושי נמי לא ליפרשו. אלא חטה אחת מן הכרי כדשמואל ומדאפרשו

ש"מ לא חשידי: משום תרומה טמאה ביד כהן. שאסורה באכילה ובא לזורעה וגזור שתהא בשתה הראשון והרי היא תרומה טמאה דחיישינן דילמא משהי לה עד זמן זריעה ואתי למיכל בטומאתה: נותו כיסו לנכרי. ולא יטלטלנו פחות פחות מד' אמות: סנוותאה. שם מקום: ובנותיהן. במס׳ ע״ום פרכינן בנותיהן דאורייתא נינהו: כולן מי"ח דברים הן. והא כולהו חדא היא דגזרו על פיתן משום שמנן ועל שמנן כו׳ כדלקמן: הניחה לר"מ. דמני להו להא דמנים כלים חחם הצינור הוו להו י"ח ט' דפסלי תרומה ואין קורין ואין פולין הא חדסר פשו להו ז' לינור ומרדע ובנות כותים ובולר וגידולי תרומה ונותן כיסו ופיתן ושמנן חדא: איכא הא. דמוסיף רב ילחק . אדאבימי על דבר אחר משום ד"א ועל בנותיהן משום ד"ח. ע"ז. ועוד גזרו על ד"ה שלה הוזכר כהן: שמטמה בויבה. פואפילו אינו זב: אוכלין וכלים. שנטמאוש במשקין חדא חשיב להו: בותנר' סמנין. לנבע: כרשינין. למאכל בהמה ביל"א בלע"ו: וב"ה מתירין. משנתן את המים מבעוד יום: אונין. ארישש״א והן אגודות של פשתן מנופץ ונותנין אותו בקדרה לתנור ומתלבן: שיהבילו. שיתחממו (מ): העין. הלבע. שיקלוט מבעוד יום: מתירין. לתתה מבעו"י והיא קולטת כל הלילה: ולא טועניו עמו. על החמור: ולא מגביהין עליו. משאוי על כתיפו. דנראה

כמסייעו להוליך בשבת: אלא כדי

שיגיע למקום קרוב. כלומר שיהח

המקום קרוב שיוליכנו שם מבעו"י: מס

השמש

לעזי רש"י

ביצ"א [ויצי"ש]. אלום. ארישש"א [רישטי"ש]. נודות פשתן סרוק.

מוסף רש"י

וידולי חרומה חרומה אתילו ללעות שומין (פסחים לד.) לחין גדולי היתר מעלין את האיסור למעבד נדרים ס.). דאפשר חטה אחת. דהם לה לה מפרים שיעורה דידה הלה רחשית דגגך כתיב והפילו כל דהו, ורבנן הוה דאמרי עיו יפה אחד מארבעים. עין רעה אחד מששים, בינונית עין רעה מחד משמים, בינונים אחד מחמישים (עדיז עב). נותן כיסו לנכרי. מבעוד יום (דקמן קנג). שמטמא בזיבה. אפילו לא ראה גזרו עליו להיות כזב (נ"ז לו:).

רב נסים גאוז

אלא אמר רבה ישראל כיון . ראפשר למיעבד כשמואל ולא ה. בב. בשנוהי ולא קא עבדי, דאמר שמואל חטה במס' קידושין (דף נחן בסוף האיש מקדש, במסכת ל) בכורות בפרק יש בכור לנחלה ובשחיטת חולין בפ' ראשית ישמנן ויינם ובנותיהם כולן אסורין משמונה עשר דבר. תמצא בפ׳ איז מעמידיז בהמה ומוצא בפי אין מכמידין בחמוד (ע"ז דף לו) כבר הודו ואמרו בנותיהן דאורייתא היא דכתיב (דברים ז) לא תתחתן בם, והזכירו בזה הענין הרבה פנים ולא נתקיימו, וביררו בסוף . דרריה דאורייהא יחוד דאשה איש. אתא דוד גזר אפילו יחוד חוד דגויה. ונתכאר עוד כזה הפרק כי תינוק נכרי מטמא . בזיבה בז ט׳ שנים ויום אחד. מטמא בזיבה בן ט' שנים ויום

א) לפנינו לא נמלא בפ' יש בכור מימרא דשמואל הלוו רה הוא בע"ו ד' עג ע"ב.

רבינו חננאל

ביד כהן, אבל משום טהורה ביד ישראל לא. פי׳ דאפשר

למטרד כדשמואל דאמר חמה אחת פומרת את הכרי, ומפורשת הא דשמואל רמופ ט"ז הא דאמר טולא, והא דאמר כאלי פשומות במעבד כדשמואל דאמר חטה אחת פוטרת את הכרי, ומפורשת הא דשמואל בסוף ע"ד. הא דאמר עולא, והא דאמר באלי, פשוטרת הן. י"ח דברים שגורו בו ביום אילו הן שפוסלין את התרומה, האוכל אוכל ראשון או אוכל שני, אע"ג דסוגיין הכא כר' יהושש דאמר זה וזה שני הזא, הא מיפרש בשחיטת חולין פרק השוחט (דף לד.) מימרא דרבה בר בר חנא (דילג) האוכל אוכל אומל אונל והאוכל אוכל שני כי שונים הם, והשותה משקין טמאים, והבא ראשו ורובו במים שאובין, וטהור שנפלו עליו על ראשו ועל רובו ג' לוגין מים שאובין, והספר והידים. אבל טבול יום לא, דאמרינן (פוסל האוכלין) סמי מיכן טבול יום, כלומר טבול יום אינה גזירה אלא מז התורה פוסל. האוכליז והכלים לר׳ מאיר דמחשב להו בחדא. הרי ח׳ דברים הללו שפוסליז את התרומה גזרו בו ביום. ועוד איא מן חוודה פוסיר, האוכלין הכלים לדי מאיד המושב לזה בחו אן, הידי דרי בודים הלכן שפוטלין או החוומה גווד בו ביום. דעו גזרו עשרה אחרים ואלו הן המניח כלים תחת חצינור, וכל המטלטלין מביאין הטומאה והבוצר לגת, וגדולי תרומה, ומי שהחשיך, ופיתן, וישנן, וינגן, ובנותיהן, דרבר אחר הרי "ח דברים אליבא דרי מאיר. ולרי יוטי דאמר כי המניח כלים תחת הצינור לא גזרו בו אלא עדיין הוא מחלוקת, פיחת זה ומחשב זה אוכלין והכלים שנטמא במשקין שנים, הרי גם לרי יוסי י"ח דבר שגזרו. ובנות כותים גדות מעריסתן, ותינוק נכרי שיהא מטמא בזיבה כדי שלא יהא תינוק ישראל רגיל אצלו בעבירה. ירושלמי ר' אליעור אומר בו ביום גדשו סאה לחבית מלאה אגוזים כל מה שאתה נותז לתוכה שומשומיז מחזקת. פי׳ הוסיפו גזירות לגדור גדרות. ר׳ יהושע אומר בו ביום מחקו סאה, לא הוסיפו ולא גרעו אלא התירו המותר ואסרו האסור לחבית מלאה שמן אם יתן לתוכה מים מקיא השמן. בו ביום מוזק טאו, לא הוטיפו לא ביו לא אה הונירו והחוד ואטרו היוחר האטר הובית מאה שפן אם ידון תוופנה מים מקא הטפן. תני ישביי בו ביום גדור על פיתן, ויינן, וגבינתן, וחמצן, וצירן, ומורייסן, וכבושיהן, ושלוקיהן, ומלוחיהן, ועל החליקה, ושחיקה, וטיסני, ועל לשונם, ועל עדותן, ומתנתן, ובכוריהן, ובניהן שנטמאו בזיבה מבן טי שנים ויום אחד כדי שלא יהא תינוק ישראל מצוי אצלו במשכב זכור, ובנותיהן מבת ג' שנים ויום א', פת עימעמו עליה והתירוה במקום שאין פת ישראל מצויה מפני חיי נפש. שמן רבי ובית דינו התירוה מפני שלא פשט איסורו ברוב ישראל, ופירושן במסכת ע"ז. **רבי** חייא רבה מפקד לרב אין את יכול מיכל כל

של ישרא היא אחר. עום עיהו על של על עבין הבנין בירו בירות משלה מידיים יחד והואה אים אומה קבירות המקיע ע"ץ להי נקחות המקיע ע"ץ להי נקחות ביאה בעל היינות על של היה אחר בעלה בעל היינות ביאה לידי ויחות מביאה לידי נקחות אול בעלה מביאה לידי ויחות מביאה לידי מביעה מביאה לידי ויחות מביאה לידי ויחות מביאה לידי מביעה מביעה מביעה לידי מחיית המתים, מחיית המתים לידי אליהו זכור לטוב. זריוות לידי נקיות שנאמר וכלה מכפר, נקיות לידי טהרה שנאמר וכפר וטהר וגוי. תני בשם ר"מ כל הקבוע בא"ר ואוכל חולין בטהרה ומדבר בלשון הקודש וקורא את שמע בבקר ובערב מובטח לו שהוא בן העולם הבא. אילו כולן ששנינו במשנתינו, כגון שריית דיו, ונתינת אונין של פשתן לתנור וכיוצא בהן, הלכתא כב"ה דמתירין עם השמש.